

РЕШЕНИЕ

№ 5593

гр. София, 07.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 13.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **5076** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на Р. Д. Х. от [населено място] срещу РЕШЕНИЕ №ПИ-124 от 22.04.2021г. на директора на ТД на НАП, с което жалбата му срещу отказ за отмяна на оезпечителни мерки изх.№С210022-012-0000039 от 02.04.2021г. на публичен изпълните - е оставена без уважение.

По изложените в жалбата съображения за неправилност и незаконосъобразност –се моли да се уважи жалбата. Твърди се, че неправилно ответникът и публичният изпълнител са отказали да отменя наложения заповор върху средства, които са постъпили за оспорващия, но във връзка с дейността му като земеделски производител. Подчертава се, че се касае за публично целево финансово субсидиране от бюджета на ЕС. Оспорващият се позовава на чл.11 от Регламент 1306/2013, съгласно който плащанията на бенефициерите по предвидените в него финансираня се извършват в пълен размер, както и се плаща на време. С оглед изложеното се прави извода, че в качеството си на земеделски производител Х. единствено е овластен да получи субсидията и същата не може да бъде предмет на заповор. В този аспект, че не може да има по отношение на същата принудително изпълнение –има позоваване на съдебна практика решение №143 от 25.10.2017г- по гр.дело №4666/2016г. на ВКС. С оглед изложеното – се моли да се уважи жалбата като се отмени оспореното решение, както и по същество наложения заповори.

В съдебно заседание жалбоподателят поддържа жалбата си чрез адв.Д.. Претендира

юрк.възнаграждение.

Отвeтната страна- юрк.К.- оспорва жалбата и мои да се отхвърли. Претендира юрк-възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на разноските.

Представител на СГП –не взима участие по делото.

Съдът след като се запозна с доказателствата по делото и становищата на страните, намери за установено следното:

Жалбата е в срок, от адресат на акта, поради което следва да се разгледа по съществото ѝ.

Предмет на оспорване, видно от чл.268, ал.1 от ДОПК е решение №ПИ-124 от 22.04.2021г., както и отказа на публичния изпълнител изх.№С210022-012-0000039 от 02.04.2021г. да отмени наложените обезпечителни мерки с постановление №С160024-022-0022405 от 12.09.2016г. и постановление №С170024-022-0057411 от 10.10.2017г., постановление №С180024-0022-00011602 от 22.01.2018г, постановление №С190024-022-0037323 от 15.05.2019г, постановление №С200024-022-0064184 от 21.09.2020г. и постановление №С200024-022-0072690 от 20.10.2020г..

Преди да се разгледа спора по същество –трябва да се маркира, както е отбелязал ответника, че предмет на оспорване не е законосъобразността на визираните 6 постановления, издадени в периода от 2016г. до 2020г., за които няма данни да са обжалвани и които са влезли в сила. С оглед това и искането при уважаване на жалбата евентуално – да се отменят наложените обезпечителни мерки е несъстоятелно.

На първо място в производството се установява, че същото е запознало по искане №С200024-00-0111976 от 06.03.2020г. по изпълнително дело №24150005458/2015г. за задължения на жалбоподателя в размер на 728 793,09лв.. С искането длъжникът е помолил за отмяна на наложените обезпечителни мерки с постановления с постановление №С160024-022-0022405 от 12.09.2016г. и постановление №С170024-022-0057411 от 10.10.2017г., постановление №С180024-0022-00011602 от 22.01.2018г, постановление №С190024-022-0037323 от 15.05.2019г, постановление №С200024-022-0064184 от 21.09.2020г. и постановление №С200024-022-0072690 от 20.10.2020г..

Публичният изпълнител е отказал да отмени наложените мерки по съображения, че получените субсидии от ДФЗ не са несеквестируими вземания. Посочил е, че единствено за целево получените средства от държавния бюджет на нефинансовите предприятия, които служат за възложени от държавата дейности и услуги чл.94, ал.1 от Закона за държавния бюджет /ЗДБ/ за 2021г. не допуска да бъдат предмет на обезпечение.

По-горестоящият орган –директорът на ТД на НАП-С. с решението си е приел, че на първо място лицето е имало възможност да оспори посочените постановления, които след като няма данни за това – са влезли в сила. Не е сподели възражението за нищожност на отказа като по същество се е позовал на чл.208 от ДОПК, че отмяна на обезпечението се извършва или служебно, или по искане на длъжника. В последната хипотеза е при погасяване на вземането, каквито предпоставки липсват и както при наличието на условията на чл.225, ал.1 т.2 и т.5 от ДОПК.. Последното визира съществена несъразмерност на обезпечението. Има и позоваване на чл.202 от ДОПК, при наличието на запорно съобщение, че не се запорират суми, изрично изброени като трудово възнаграждение, обезщетение по трудово правоотношение, пенсия или стипендия. С оглед изложеното за наложения запор върху вземането от трето

задължено лице ДФЗ е прието, че запорите са наложени съобразно изискванията на чл.202, ал2 от ДОПК. Изрично е маркирано, че жалбоподателят не е представил доказателства за несеквестируемостта на вземането си от ДФЗ. С оглед изложеното – жалбата му е оставена без уважение.

В съдебното производство: е изслушано заключението на вещото лице Г.Б., което съдът кредитира. Видно от същото за периода от 02.09.2020г. до 26.07.2021г. по сметка в [фирма] с титуляр Р. Д. Х. под формата на субсидии са постъпили парични дредства от ДФЗ в размер на 154 029,33лв..

Следователно на първо място СЪДЪТ приема, че обспорените решение и отказ са постановени от надлежни органи. В производството не са допуснати съществени процесуални нарушения, макар ответника да няма самостоятелни мотиви относно това може или не субсидията от ДФЗ да бъде предмет на обезпечение, доколкото правилно е счел, че не това е спорният въпрос /преклюдирани с влезлите в сила постановления, с които са наложени обезпечителните мерки/. В тази насока също така има пространствени съображения от публичния изпълнител, като видно от тези мотиви единствено за целево получените средства от държавния бюджет на нефинасовите предприятия, които служат за възложени от държавата дейности и услуги чл.94, ал.1 от Закона за държавния бюджет /ЗДБ/ за 2021г. не допуска да бъдат предмет на обезпечение. Настоящият състав възприема посочения извод, доколкото спорът в тази част е правен и се заключава в отговора на въпроса дали субсидиите от ДФЗ могат да бъдат обект на обезпечение. Правилно е прието, че се касае за секвестируемо имущество, тъй като за да бъдат несеквестируеми следва да има изрична норма от националното или общностното право. На национално ниво липсва такава, както и не представлява подобна разпоредбата, на което оспорващия се позовава – на чл.11 от Регламент 1306/2013. Същата единствено разписва субсидиите да се изплащат в пълен размер, нещо което е установено, че е извършено видно от изслушаната ССЕ. Тази разпоредба не може да се тълкува, че тези средства не могат да служат за обезпечение. В общностното право няма подобна рестрикция. Безспорно целта е средствата да бъдат използвани по предназначение, но когато субектът има задължения тези средства могат да служат като част от имущественото му за общо обезпечение. В националното ни законодателство между физическото лице Р. Х. и земеделския производител няма отделна правосубектност т.е. средствата, които е получил Х. по сметката си в „И.“ могат да служат за обезпечение. Земеделският производител не е отделен правен субект, поради което за задълженията на физическото лице Х. средствата от субсидии могат да са предмет на изпълнение от публичния изпълнител. Ако имаше отделна правосубектност и изпълнителното производство не би се насочило към тези средства, тъй като длъжник е Р. Х.. Решението на ВКС, на което се позовава страната не е тълкувателно, касае различен предмет /исково производство, а не действия на съдия изпълнител, макар и по ГПК/, но неправилно се интерпретира от страната. Видно от мотивите на това решение има позоваване на принципа на несекверерируемостта, че същата се регламентира с императивни правни норми. Има анализ на нормите на ГПК за несеквестируеми вземания и по специално чл.520, ал.1 от ГПК- но касае средства от ЕС, получени от общините, както и има позоваване на ЗДБ. В настоящата хипотеза - се касае за изпълнение по реда на ДОПК и норма, предвиждаща несеквестируемост на вземане от ДФЗ, получено от жалбоподателя Р. Х. в качеството му на земеделски производител- липсва. В тази връзка -обосновано публичният изпълнител е изградил

своите изводи, визирайки разпоредбата от ЗДБ за 2021г., за да даде пример когато законодателят има намерение изключва субсидиите от секвестрирани обхват, то целта е да се защитят тези дейности, които частноправните субекти извършват, за дейности възложени от държавата. Трябва да се допълни, че едно от изискванията лицето да кандидатства за субсидия – е да няма публични задължения и това изискване е по отношение на физическото лице, именно защото няма отделна правосубектност от земеделския производител. Последното е качество, което подобно на ЕТ се надгражда към вече съществуващия субект на правото. Посоченият спор обаче, е извън спора по делото, тъй като напълно се споделят доводите на ответника –кога следва да се отмени наложена обезпечителна мярка и в този аспект е правилно и обосновано позоваването на чл.225, ал.1 и чл.202 от ДОПК. Конкретно, както се визиранедопустимо е оспорване на влезлите в сила постановление /от 2016г.- до 2020г./, с които са наложени обезпечителните мерки, поради отмяната им става само по реда на чл.225, ал.1 от ДОПК каквито основания не се установиха. Самото налагане на запора, както правилно е отбелязано от ответника, следва да се съобрази с чл.202 ДОПК. Следователно - жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли като се уважи искането на юрк.К. за присъждане на юрк.възнаграждение по Наредбата за изплащането на правната помощ в размер от 150лв..

ВОДИМ СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Р. Д. Х. от [населено място] срещу РЕШЕНИЕ №ПИ-124 от 22.04.2021г. на директора на ТД на НАП, с което жалбата му срещу отказ за отмяна на обезпечителни мерки изх.№С210022-012-0000039 от 02.04.2021г. на публичен изпълнител - е оставена без уважение, както и отхвърля жалбата срещу посочения отказ.

ОСЪЖДА– Р. Д. Х. ЕГН [ЕГН] от@@7@[жк]бл.737 вх.А, ет.1 -да заплати на Националната агенция по приходите 150 лв./сто и петдесет лева/ юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

Преписи.

Съдия: